

ת"פ 27100/12/11 - רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נגד שווגי אלצאנע, עבד אל בסט צאנע, ג'אבר אלקרע

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 27100-12-11 רשות הגנים הלאומיים ושמורות הטבע נ' אלצאנע ואח'
תיק חיצוני: 45390-11

בפני כב' הסגנית נשיא דינה כהן
מאשימה
נגד
נאשמים
1. שווגי אלצאנע
2. עבד אל בסט צאנע
3. ג'אבר אלקרע

החלטה (נימוקי זיכוי)

1. כפי שהודע לצדדים ביום 30/6/2014, הנאשמים זוכו, מחמת הספק, מכל העבירות שיוחסו להם.

ראשית, הנני מתנצלת בפני הצדדים על העיכוב במתן נימוקי ההחלטה, שנבע מתקלה שבאחריותי.

להלן נימוקי:

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 21/9/2011, סמוך לשעה 22:30, צפונית למזבלת דודאים (להלן: "שטח הצייד") עסקו הנאשמים יחד עם קטין נוסף שפרטיו אינם ידועים, בצייד חיות בר מתוך רכב סיטרואן בצבע לבן השייך לנאשם 2 (להלן: "הרכב") ונהוג על ידו, כשהם סורקים את שטח הצייד באמצעות זרקור שהופעל על ידי נאשם 1, ולצדי הרכב רצים שני כלבי סלוקי השייכים לנאשם 1.

על יסוד עובדות אלה, יוחסו לנאשמים העבירות הבאות:

ציד חיות בר מוגנת בניגוד לסעיף 2 לחוק להגנת חיות הבר התשט"ו-1955 (להלן: "החוק") וסעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

ציד ללא רישיון בניגוד לסעיף 2 לחוק.

ציד בשיטות אסורות ובסינוור בניגוד לסעיף 15(1) לחוק וסעיף 29 לחוק העונשין.

עמוד 1

ציד בלילה בניגוד לתקנה 5 לתקנות להגנת חיית הבר התשל"ו-1976 וסעיף 29 לחוק העונשין.

ציד בשיטות אסורות באמצעות כלבים בניגוד לתקנה 6(ב) לתקנות וסעיף 29 לחוק העונשין.

3. הנאשמים כפרו בעבירות המיוחסות להם וטענו שהגיעו למקום, שהינו שטח מרעה, על מנת לחפש כבשים שאבדו. יוטעם כי המקום מצוי כקילומטר וחצי מכפר תראבין.

בנוסף, טענה ההגנה כנגד עיכוב הנאשמים במקום, שכפי שיפורט בהמשך, נעשה על ידי פקח ששהה בשירות מילואים וחיילים נוספים שהיו עימו במקום.

5. מטעם התביעה העידו מר עזרא ששון, מנהל מרחב נגב צפוני של רשות הטבע והגנים, מר אהוד אבוטבול, פקח בסיירת הירוקה ברמת הנגב, מר גיל דרור, פנסיונר שעבד כ-42 שנים בתפקידים שונים ברשות הטבע והגנים, מר דוד גודקר, ממונה אכיפה וחקירות במחוז דרום.

מטעם ההגנה העידו הנאשמים 1 ו-2.

ממכלול העדויות והראיות עולה כי במועד האירוע הבחין הפקח אהוד אבוטבול, עת ששהה בשירות מילואים, ברכב הנאשמים, ובו ארבעה נוסעים, בשני כלבי סלוקי לצדי הרכב, ובסריקה המתבצעת באמצעות זרקור. לדברי הפקח אבוטבול, הרכב ביצע סריקה באמצעות פרוז'קטור ומשני צדדיו 2 כלבי סלוקי (פרוטוקול, עמוד 25, שורות 18-26, עמוד 26, שורות 1-5). הפקח אהוד התקשר טלפונית לפקח דרור ועיכב את הנאשמים עד להגעת הפקחים למקום. הפקח אהוד אישר שהנאשמים מסרו לו שחיפשו כבשים במקום (פרוטוקול, עמוד 31, שורות 29-31).

מר ששון תיאר כי כשהגיע למקום, הבחין בנאשמים ובאדם נוסף, וב-2 כלבי סלוקי ברכב עם הפרוז'קטור מחובר למצבר וכי בקרבת הנאשמים שהו הרבה חיילים (פרוטוקול, עמוד 15, שורות 23-26). לאחר שהבהיר להם שהם חשודים בציד, הסבירו הנאשמים שחיפשו במקום כבשים ובתגובה ביקש מר ששון שיתלוו אליו לתחנת המשטרה באופקים (פרוטוקול, עמוד 14, שורות 32-36). כיוון שלא ניתן לחקור קטין, שחררו את הקטין והנאשמים התלוו לפקחים (פרוטוקול, עמוד 15, שורות 2-4).

מר ששון העריך כי המקום בי נתפסו הנאשמים היה כ-2 ק"מ מכפר תראבין (פרוטוקול, עמוד 15, שורה 31, עמוד 16, שורה 1) ואישר כי המקום משמש כמקום מרעה לשבט תראבין (פרוטוקול, עמוד 16, שורות 6-7).

מר דרור אישר שבמקום אכן ישנה רעיה של כבשים (פרוטוקול, עמוד 17, שורות 24-25) והעריך את המרחק מהמקום לכפר תראבין כ-קילומטר וחצי (פרוטוקול, עמוד 17, שורות 28-29).

מר גודקר הבהיר כי מי שעצר את הנאשמים היה הפקח אהוד וכי החיילים הנוספים ששהו במקום אינם מכירים את חוק שמורות הטבע. מר גודקר אישר שיחד עם הפקח אהוד נשאר חייל נוסף, ממנו לא נגבתה עדות (פרוטוקול, עמוד 23, שורות 9-3).

בהודעותיהם בפני פקחי הרשות, מסרו הנאשמים כי במועד הרלבנטי אבדו לנאשם 1 שתי כבשים, ביקש מנאשם 2 שסייע לו באמצעות הרכב לחפש את הכבשים והם יצאו לחיפוש הכבשים יחד עם נאשם 3 ושני ילדים (ת/6, עמוד 1, שורות 6-1). נאשם 1 חזר על עיקרי גרסה זו אף בעדותו ובבית המשפט ומסר כי במועד הרלבנטי, ילדים היו אלה שיצאו למרעה עם הכבשים של אביו, וכשחזרו לפני השקיעה הבחינו בחסרונן של 2 כבשים, ויצא לחפש באופן רגלי יחד עם מספר ילדים. כשהגיע נאשם 2, עם רכבו, ביקש ממנו נאשם 1 שיחפש את הכבשים יחד איתו באמצעות הרכב (פרוטוקול, עמוד 32, שורות 17-22). נאשם 1 מסר כי לא לקח עימו את הכלבים אך הכלבים רדפו אחר הרכב כ-200 מטרים וכלל לא הבחין בהימצאות הכלבים סמוך לרכב עד שנעצרו על ידי החיילים (פרוטוקול, עמוד 34, שורות 21-20).

נאשם 2 מסר בהודעתו ברשות הטבע והגנים כי במועד הרלבנטי, הגיע לכפר תראבין, ל'שיג', נאשם 1 הגיע ופנה אליו בבקשה שסייע לו לחפש כבשים שאבדו לו באמצעות רכבו, נאשם 2 הסכים והם יצאו למקום לחיפוש אחר הכבשים (ת/4).

אף בעדותו בבית המשפט מסר נאשם 2 כי במועד הרלבנטי הגיע לכפר תראבין, ולבקשת נאשם 1 יצא עימו לחפש אחר כבשים שאבדו לו וכעבור כעשר דקות הגיעו חיילים למקום (פרוטוקול, עמוד 35, שורות 27-28). אף נאשם 2 מסר כי לא לקחו איתם את הכלבים והבחינו בהם רק כשנעצרו על ידי החיילים (פרוטוקול, עמוד 35, שורות 29-30).

בהודעתו ברשות הטבע והגנים מסר נאשם 3 כי במועד הרלבנטי יצא יחד עם הנאשמים 1 ו-2 ואדם נוסף לחפש אחר כבשים של נאשם 1 שאבדו (ת/2).

נאשם 3, שלא התייצב לשיבת 15/6/2014, לא העיד מטעם ההגנה.

6. המחלוקת בין הצדדים התמקדה בשאלת המטרה שלשמה שהו הנאשמים במקום.

ראיות התביעה, המבוססות על הימצאות הנאשמים במקום, יחד עם כלבי סלוקי המשמשים לציד, ופרוז'קטור, הינן ראיות נסיבתיות.

לעניין הוכחה בפלילים על בסיס ראיות נסיבתיות נקבע כי "כאשר בראיות נסיבתיות מדובר, צריכות הראיות להביא בדרך האלימינציה למסקנה האחת של אשמת הנאשם. אבל אין זאת אומרת שכל ראיה נסיבתית בפני עצמה חייבת להספיק להרשעת הנאשם. כל ראיה בפני עצמה חייבת הוכחה מעל לספק סביר, אך המסקנה הסופית יכולה להתקבל מתוך צירופן של כמה ראיות נסיבתיות כאלה, שכל אחת

מהן אינה מספקת בפני עצמה להרשעת הנאשם" (ע"פ 524/77 מזרחי נ' מדינת ישראל, לב (2) 682, בעמודים 685-686).

עדויות עדי התביעה הותירו רושם מהימן בעיני, עם זאת, אף תוך אימוץ עדויות עדי התביעה, עולה כי הנאשמים נמצאו כקילומטר וחצי מהכפר, באזור שאין חולק שמשמש כאזור מרעה, כשרכבם פונה לכיוון הכפר, באופן שמתיישב עם גרסתם העקבית, שנמסרה מרגע תפיסתם, כי שהו במקום לצורך חיפוש כבשים שאבדו מוקדם יותר באותו היום.

במצב דברים זה, לאחר שמיעת גרסת הנאשמים והתרשמותי ממנה, לא אוכל לשלול את האפשרות שנאשמים 1 ו-2 מסרו בעדויותיהם ובהודעותיהם במשטרה את התרחשות האירועים כהויותם.

הנני סבורה שמכלול הראיות, אף אם מוליכות למסקנה בדבר סבירות עמדת המאשימה כי הנאשמים ביצעו עבירה של ציד, עדיין אין בכך די בכדי להסיק מעבר לכל ספק סביר כי הנאשמים שהו במקום לצורך כך.

לא התעלמתי מן הספקות שנותרו מגרסת הנאשמים, במיוחד ביחס להמצאותם במקום יחד עם כלבי סלוקי, המשמשים בד"כ לציד, בטענה כי הכלבים רדפו אחרי הרכב כשהבחינו ברכב נוסע. עם זאת, אין בכך, כאמור, כדי להוביל למסקנה היחידה שהנאשמים נמצאו במקום למטרת ציד ולפיכך החלטתי להורות על זיכויים מחמת הספק.

עוד אעיר כי לא התעלמתי מהגדרתו הרחבה של המונח 'צידה' בחוק הכוללת אף הדרכת מנוחת חיות בר ובהקשר זה קיבלתי טענות הסנגור.

לאור כל האמור, הוריתי על זיכוי הנאשמים, מחמת הספק.

לאור המסקנה אליה הגעתי לא מצאתי מקום להידרש לטענות ההגנה ביחס לעיכוב הנאשמים שלא כדין.

המזכירות תשלח עותק מנימוקי הזיכוי לצדדים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתן היום, י"ג שבט תשע"ה, 02 פברואר 2015, בהעדר הצדדים.